

«Ο μικρός πρίγκιπας...»

Κεφάλαιο 5

Κάθε μέρα μάθαινα και κάτι σχετικά με τον πλανήτη του... για την αναχώρηση... για το ταξίδι. Αυτό γινόταν σιγά σιγά, όπως το έφερνε η κουβέντα... Με τον ίδιο τρόπο έμαθα - την τρίτη μέρα - για το δράμα των μπαομπάμπ.

Και τη φορά αυτή, αφορμή ήταν το αρνάκι, γιατί - ξαφνικά - ο μικρός πρίγκιπας, που έδειχνε σαν να τον είχε κυριεύσει μια τρομερή ανησυχία, με ρώτησε:

- «Να 'ναι άραγε αλήθεια - ή μήπως όχι, πως τα αρνάκια τρώνε τα χαμηλά δεντράκια;»

- «Ναι, αλήθεια είναι».

- «Α! είμαι πολύ ευχαριστημένος γι' αυτό».

Δεν καταλάβαινα γιατί ήταν τόσο σημαντικό το ότι τα αρνιά τρώνε τα μικρά δέντρα. Μα ο μικρός πρίγκιπας πρόσθεσε:

- «Επομένως τρώνε και τα μπαομπάμπ»;

Χρειάστηκε να επισημάνω στον μικρό πρίγκιπα πως τα μπαομπάμπ δεν είναι μικρά δεντράκια αλλά μεγάλα δέντρα, ψηλά σαν τις εκκλησίες και πως ακόμη κι αν έπαιρνε κοντά του ένα ολόκληρο κοπάδι από ελέφαντες, το κοπάδι εκείνο δεν θα τα κατάφερνε να φτάσει στην κορφή ενός μονάχα μπαομπάμπ.

Η ιδέα του κοπαδιού με τους ελέφαντες, έγινε αιτία να βάλει τα γέλια ο μικρός πρίγκιπας.

- «Θα χρειαζόταν να τους βάλω τον ένα πάνω στον άλλο...»

Αλλά παρατήρησε αποδεικνύοντας ότι δεν του έλειπε η σοφία:

- «Πριν μεγαλώσουν όμως, τα μπαομπάμπ είναι κι αυτά μικρά και χαμηλά».

- «Πολύ σωστά! Αλλά γιατί θέλεις να τρώνε τα αρνιά σου τα μικρά μπαομπάμπ;»

Μου απάντησε: «Καλά, καλά...! Θα δούμε!», σαν να υπήρχε κάτι προφανές σ' αυτό. Και μου χρειάστηκε να επιστρατεύσω όλη μου την εξυπνάδα για να καταλάβω από μόνος μου αυτό το πρόβλημα.

Και πραγματικά, πάνω στον πλανήτη του μικρού πρίγκιπα, όπως και σε όλους τους πλανήτες, υπάρχουν και καλά φυτά και κακά φυτά. Όπως είναι φυσικό, από τους καλούς σπόρους, βγαίνουν καλά φυτά κι από τους κακούς σπόρους κακά φυτά. Όμως, οι σπόροι κοιμούνται κρυμμένοι κάτω από την επιφάνεια της γης μέχρι να μπει σε κάποιον από αυτούς η ιδέα να ξυπνήσει. Τότε τεντώνεται και δειλά δειλά πετάει προς τον ήλιο ένα γοητευτικό βλασταράκι. Αν τύχει να 'ναι κάποιο βλασταράκι ραπανιού ή τριανταφυλλιάς μπορεί κανείς να το αφήσει να ξεπεταχτεί όπως εκείνο θέλει. Ωστόσο, αν πρόκειται για κανένα κακό φυτό, αμέσως μόλις το αναγνωρίσεις, πρέπει να το ξεριζώσεις. Και πάνω στον πλανήτη του μικρού πρίγκιπα υπήρχαν και σπόροι τρομεροί... αυτοί ήταν οι σπόροι του μπαομπάμπ. Το έδαφος του μικρού πλανήτη ήταν γεμάτο απ' αυτούς. Ένα μπαομπάμπ, λοιπόν, αν αργήσεις να το ξεριζώσεις, ποτέ δεν θα καταφέρεις να το ξεφορτωθείς. Σκεπάζει ολόκληρο τον πλανήτη. Τον τρυπάει με τις ρίζες του. Κι αν ο πλανήτης είναι πολύ μικρός και τα μπαομπάμπ πάρα πολλά, μπορεί να τινάχτεί σε χίλια κομμάτια.

- «Αυτό είναι ζήτημα πειθαρχίας...», μου έλεγε αργότερα ο μικρός πρίγκιπας. «Όταν τελειώνει κανείς το πρωί τη δική του καθαριότητα, πρέπει να αρχίσει να κάνει - με πολλή φροντίδα - και την καθαριότητα του πλανήτη. Είναι ανάγκη να ξεριζώνει τα μπαομπάμπ το ένα μετά το άλλο, αμέσως μόλις τα διακρίνει ανάμεσα στα βλαστάρια από τις τριανταφυλλιές - καθώς μοιάζουν πολύ μ' αυτές όταν είναι μικρά. Είναι μια δουλειά πολύ βαρετή, μα πολύ εύκολη».

Και κάποια μέρα με συμβούλευσε να προσπαθήσω να φτιάξω μια όμορφη ζωγραφιά, έτσι ώστε να μπορέσουν να καταλάβουν καλύτερα τα παιδιά της πατρίδας μου. «Αν μια μέρα τύχει να ταξιδέψουν...», μου έλεγε, «...ίσως τους φανεί πολύ χρήσιμη. Μερικές φορές δεν βλάπτει ν' αναβάλλεις μια δουλειά για αργότερα. Όταν όμως πρόκειται για μπαομπάμπ, αυτό είναι πάντα καταστροφή. Ξέρω έναν πλανήτη, όπου ζούσε ένας τεμπέλης. Είχε βαρεθεί να βγάλει τρία μικρά δεντράκια...»

Κι ακολουθώντας τις οδηγίες του μικρού πρίγκιπα, ζωγράφισα εκείνον εκεί τον πλανήτη. Καθόλου δε μ' αρέσει να παίρνω ύφος ηθικολόγου. Όμως, ο κίνδυνος από τα μπαομπάμπ είναι τόσο λίγο γνωστός και οι κίνδυνοι που διατρέχει εκείνος που θα λαθέψει μόνος πάνω σ' έναν αστεροειδή τόσο μεγάλοι που - για μια φορά μόνο - θα κάνω μια εξαίρεση, παραμερίζοντας την επιφύλαξη μου.

Λέω: «Παιδιά! Προσέξτε τα μπαομπάμπ!» Αυτό το κάνω για να προειδοποιήσω τους φίλους μου για έναν κίνδυνο που τους απειλεί εδώ και πολύ καιρό, όπως κι εμένα τον ίδιο, που τόσο σκληρά δούλεψα για ετούτη τη ζωγραφιά. Το μάθημα αυτό, αξίζει και με το παραπάνω τον κόπο. Θ' αναρωτηθείτε ίσως: Γιατί σε τούτο το βιβλίο δεν υπάρχουν κι άλλες ζωγραφιές το ίδιο υπέροχες σαν κι εκείνη με τα μπαομπάμπ; Η απάντηση είναι πολύ απλή: Δοκίμασα, μα δεν τα κατάφερα. Όταν ζωγράφιζα τα μπαομπάμπ, ένιωσα να με κυριεύει μια αίσθηση... ότι έπρεπε να βιαστώ όσο γινόταν περισσότερο.